

Op donderdagmorgen 11 maart 1993
werd in de kliniek van Aalst
onze medebroeder

Antoon POLET

salesiaan van Don Bosco
in Gods liefde opgenomen

Antoon POLET

- ✧ Hij werd geboren te Borsbeke op 15.1.1913
- ✧ College in Don Bosco Sint-Denijs-Westrem vanaf 1926
- ✧ Hij trad in het noviciaat te Groot-Bijgaarden op 17.8.31
Eerste professie op 25.8.32
Eeuwige professie te Oud-Heverlee op 1.7.38
Priester gewijd te Oud-Heverlee op 5.1.41
- ✧ 1932-34 Filosofie te Farnières
- ✧ 1934-37 Triënnaat te Doornik
- ✧ 1937-41 Theologie te Oud-Heverlee
- ✧ 1941-42 Leuven
- ✧ 1942-47 Remouchamps
- ✧ 1947-50 Farnières
- ✧ 1950-51 Sint-Denijs-Westrem
- ✧ 1951-61 Vremde
- ✧ 1961-63 Hechtel
- ✧ 1963-70 Kortrijk
- ✧ 1970-93 Groot-Bijgaarden
- ✧ Hij overleed in de kliniek te Aalst op 11.3.1993

HOMILIE BIJ DE UITVAART TE DILBEEK

Geachte familie, beste medebroeders en goede vrienden van mijnheer Polet,

Nu wij onze dierbare mijnheer Polet begeleiden naar zijn laatste rustplaats, om hem toe te vertrouwen aan Gods liefde en barmhartigheid, is het goed dat wij ons de vraag stellen: “Wat heeft dit leven betekend? Waarover spreekt het ons? Waar is door deze mens God ons nabij gekomen en zichtbaar geworden?”.

Het is zinvol deze vragen te stellen.

Wij geloven immers dat God zelf bij het doopsel zich met mijnheer Polet heeft verbonden. En daardoor erkennen we dat elk leven een geschenk is uit Gods hand; maar bovendien geloven wij ook dat God deze mens zo graag zag dat Hij Zijn droom over mens en wereld heeft toevertrouwd aan deze broze en kwetsbare mensenhanden.

En ook geloven wij dat God zich op een heel bijzondere wijze aan deze mens heeft toevertrouwd door zijn religieuze geloften en zijn priester-zijn, en dat Hij hem op een gegeven ogenblik geroepen heeft om zich in het spoor van Don Bosco totaal weg te schenken aan jongeren en eenvoudigen.

Dit is het grote geheim dat in het mensenhart van Antoon is neergelegd. En we weten dat God dit nooit meer uit eigen beweging wegneemt.

Het is dit geloof dat Paulus in zijn brief aan de Romeinen deed schrijven: “Indien God voor ons is, wie kan dan tegen ons zijn. Indien Hij ons Zijn Liefde heeft geschonken, zal Hij ons dan ook niet al het andere schenken? Niets kan ons scheiden van die Liefde: noch de dood, noch het leven, noch de engelen, noch de boze geesten. Over dit alles zullen wij zegevieren, dankzij Hem die ons heeft liefgehad”.

Als een parel heeft mijnheer Polet dit wondere gebeuren schroomvol bewaard, en ook telkens opnieuw doen schitteren door de rijke fasen van zijn leven.

Een parel echter wordt stilaan gevormd door het ritme van de natuur zelf; door de verschillende stromingen die er op inwerken. Zo wordt een mens als beeld van God omgevormd door zich toe te vertrouwen aan het leven zelf.

Mijnheer Polet vertrouwde zich toe aan dit leven. Wie zijn levensloop bekijkt, ziet daarin dat soms storm en koude, maar ook zon en warmte hem geboetseerd hebben.

Als enige zoon uit een gezin van vijf kinderen werd Antoon geboren te Borsbeke. Zijn vader was smid. Antoon echter was omwille van zijn zwakke gezondheid niet voorbestemd om vader op te volgen. Hij leerde echter wél wat het betekent te werken voor het dagelijks brood; hij leerde de eerbied voor elke verdiende frank, en het respect en de liefde voor alles wat de natuur gratis schenkt.

Zijn vroomheid werd opgemerkt door de pastoor van de parochie; op dertienjarige leeftijd toonde die hem de weg naar Don Bosco Sint-Denijs-Westrem. Antoon werd er geboeid door het leven en het werk van de medebroeders; en zo kon hij in zijn aanvraag tot het noviciaat op 26 juni 1931 schrijven: "Na zorgvuldige overweging en zonder overhaasting heb ik het besluit gevormd en vraag ik u om opgenomen te worden in het noviciaat van de salesianen".

De gebeurtenissen, en zijn trouw daaraan, zullen hem vlug vormen en boetsen. Voor zijn triënnat werd hem gevraagd om naar Doornik te gaan om er bij de jongens te zijn en hen, praktisch onvoorbereid, Frans te geven. Als jonge priester vertrok hij in 1941 naar Remouchamps, waar hij gedurende vijf jaar assistent was, godsdienst gaf in de technische school en geschiedenis in de humaniora. Tussendoor leert hij ook Duits in het bedevaartsoord van Banneux. Dit zou hem vrij vlug van pas komen en een andere facet van de parel laten zien. De bevrijdingsperiode bracht hem nl. in contact met de Amerikaanse soldaten. Naast zijn opdracht op school, werd hij aalmoezenier van de kampen rond Remouchamps. Maar daar liet hij het niet bij, bewogen als hij was. Overtuigd dat hij als priester gezonden was naar allen, bood hij zich zonder veel bedenkingen aan als aalmoezenier van de Duitse krijgsgevangenen.

Vele jongeren hebben zich in die periode aan hem toevertrouwd en hun pijn en ontgoocheling uitgesproken. Hij werd iemand die kon bemoedigen en sterkte geven. Maar wellicht vroeg dit alles teveel van zijn krachten; de psychische nood van vele vervreemde en ontwortelde jongeren gingen zijn draagkracht te boven. Zijn gezondheid kreeg het hard te verduren, en wellicht heeft hij zich daarvan nooit tenvolle hersteld.

En toch, toen men hem vroeg om in 1947 naar Farnières te gaan, om er mee in te staan voor de uitbouw van de land- en tuinbouwschool, deinsde hij er niet voor terug zich daarvoor te gaan bekwamen in Sint-Truiden.

In 1951 deed men op hem een beroep voor het beginnende huis van Vremde. Vele medebroeders die deze tijd gekend hebben, bevestigden dat dit een harde tijd was. Het tehuis voor gekwetste jongeren moest letterlijk én figuurlijk uit de grond gestampt worden. Men bezat niets. En dan kwam een nieuw facet

van mijnheer Polet naar boven: Hij ging de straat op, op zoek naar geld en voedsel. Hij legde contact met ontelbare mensen, en maakte hen verbonden met Don Bosco. Op een uitzonderlijke manier werd zichtbaar wat Gods liefde in een mens vermag. Tien jaar heeft hij dit volgehouden. Met heel veel eerbied spreken medebroeders die hem toen gekend hebben over zijn onvermoeibare inzet. Tot de dag van vandaag kennen vele mensen in de streek hem nog en denken met veel eerbied aan hem terug. Wanneer Vremde is kunnen uitgroeien, is dit zeker mede dankzij de inzet van Antoon.

Maar ook aan deze periode kwam een einde. Hij was een man die gemakkelijk contacten legde met mensen, en graag bij hen was. Daarom werd hem gevraagd in Kortrijk en daarna in Hechtel de baan op te gaan om jongens te zoeken voor deze beide colleges. 'Ik heb Vlaanderen doorgereisd, zei hij; en het was een uitstekende manier om Don Bosco bekend te maken.' Vele jongeren in Vlaanderen zijn op die wijze bij Don Bosco terecht gekomen en sommigen hebben als religieus en als priester hun levensweg verder gezet.

En toen veranderde zijn leven. In 1970 kwam hij naar Groot-Bijgaarden. Een totaal nieuw apostolaatsveld lag voor hem open: "bij de Broeders" noemde hij het graag. 20 jaar lang. En hier kan ik verwijzen naar het evangelie van deze viering; daarin ligt de samenvatting van wat hem zijn leven lang bezielde, van wat hem deed leven en wat hij wilde bekendmaken: "Indien je verbonden blijft met de wijnstok, hoe zou je dan ook niet al het andere ontvangen? Hoe zou dan ook niet al het andere voor jou bestemd zijn? Blijf in Mij, zoals Ik in u. Blijf in Mijn liefde".

Hoe vaak heeft hij die troostende woorden niet kunnen uitspreken bij een ziekbed en tijdens een ziekenzalving. Hoe vaak heeft hij die heilvolle woorden niet kunnen spreken in het biechtsacrament, en hoe vaak heeft hij dit geheim niet mogen vieren in de eucharistieviering. Het was het getuigenis van een man die in feite gedurende geheel zijn leven het essentiële voor ogen had. 'Het waren mijn mooiste jaren', zei hij me eens in een intens moment. En dit is wellicht de krachtigste boodschap van mijnheer Polet en ook de mooiste kant van zijn parel: zijn heengaan geeft ons opnieuw de gelegenheid stil te staan bij wat uiteindelijk waardevol is: Gods 'Leven' door ons heen laten vloeien in dienst van en ten bate van mensen die ik ontmoet.

Beste medebroeders, Antoon was ontzettend dankbaar voor de genegenheid en de waardering die hij van u mocht ontvangen. Vooral toen meer en meer de levensavond kwam. En toen het kruis meer en meer deel werd van zijn

leven. Hij werd verplicht de wijde Vlaamse wegen te ruilen voor een wandeling in de hof of in de Wivinadreef. Zijn zorg ging dan uit naar de graven van de medebroeders, alsof hij ermee vertrouwd wilde geraken; maar ook uit eerbied voor hen.

Hij werd een biddende en minzame medebroeder. Hij bad voor onze salesiaanse Provincie, voor de roepingen, voor de Broeders van 'hier rechtover', voor de vele mensen die hij in zijn leven had ontmoet, voor de vele ongekende heiligen, eenvoudigen die hem hun zorgen hadden verteld, of die hem hadden geholpen. Om niet verstrooid te geraken, bad hij zijn paternoster afwisselend in het Frans, Duits, Italiaans en het Nederlands. 'De ouderdom heeft zijn charme, wanneer de mens zich stelt in wat de Heer schenkt', zei hij. En dit werd ook zijn mystiek; en het deed hem zeggen: 'het is voldoende geweest te vertoeven bij de Heer; mijn leven is wel geweest'. Stilaan had God de bovenhand en was de parel voldoende geboetseerd geworden.

Antoon, we vertrouwen je toe aan Gods barmhartigheid. Je bent eigenlijk stil heengegaan. We zullen je missen: aan tafel; in de kapel; in de living... Je was een rustpunt en een voortdurende oproep om als religieus onze trouw te beleven. Je was de trouwe dagelijkse herinnering, dat God de eerste is en dat Hij alleen groeikracht en vruchtbaarheid geeft aan ons zwoegen. We danken je daarvoor.

Je bent nu bij de Heer en bij Don Bosco. Zij mogen je van harte verwelkomen.

En moge nu voor jou waarheid worden wat ik vond op een gebedsprentje in je brevier:

"Gij zijt voor eeuwig de rots van mijn hart en mijn erfdeel, o God".

*B. Van Hecke, Provinciaal
Saviokerk Dilbeek,
16 maart 1993*

